

R *

*Reaccionar, Renovar, Recuperar, Respostes, Rull

www.ciuterrassa.cat

ELS CANVIS QUE TERRASSA NECESSITA - NOUS REPTES, NOVES OPORTUNITATS

JOSEP RULL I ANDREU

TERRASSA

ELS CANVIS QUE TERRASSA NECESSITA
NOUS REPTES, NOVES OPORTUNITATS

11 de febrer de 2009

Josep Rull i Andreu

JOSEP RULL I ANDREU

Nascut a Terrassa, el 2 de setembre de 1968.

Llicenciat en Dret per la Universitat Autònoma de Barcelona (UAB). Va ser soci de la Federació Nacional d'Estudiants de Catalunya i d'Estudiants Nacionalistes, entitat de la qual fou fundador i coordinador general. A la UAB, fou membre de la Junta i del Claustre de la Facultat de Dret i membre del Claustre General i de la Mesa del Claustre General de la Universitat.

Militant de Joventut Nacionalista de Catalunya (JNC) des del 1986 al 1998, en fou secretari general del 1994 al 1998.

Militant de Convergència des del 1989. És membre del seu Comitè Executiu Nacional i del Secretariat Permanent.

Diputat al Parlament de Catalunya des de 1997. Actualment és el portaveu de CiU a la Comissió de Política Territorial.

Candidat a l'Alcaldia de Terrassa en les eleccions municipals de 2003 i 2007.

Actualment és el Portaveu del Grup Municipal de CiU a l'Ajuntament.

És Vicepresident de la Fundació Torre del Palau, de Terrassa, i patró de la Fundació Catmón, Soci d'Òmnium Cultural i membre de l'Opinió Catalana.

ELS CANVIS QUE TERRASSA NECESSITA NOUS REPTES, NOVES OPORTUNITATS

Text íntegre de la conferència de Josep Rull a la Sala
Fòrum del Diari de Terrassa l'11 de febrer de 2009

Josep Rull i Andreu

Justificació

Aquest no és un discurs més. **Aquest és un discurs que pretén impactar.** No pas en el titular periodístic de l'endemà –que també– sinó, sobretot, en la reflexió política a la ciutat. No és petulància. Si el líder de la segona força política de la ciutat no vol o no sap impactar en la reflexió política de la ciutat, malament rai.

És un discurs, doncs, pensat, reflexionat. I que respon a tres motius principals:

- El discurs que va fer Pere Navarro el maig del 2008, en què exposava com veu la ciutat a l'horitzó del 2020.
- La situació de crisi econòmica, que colpeja amb duresa Terrassa i que condiciona –o hauria de condicionar– les polítiques que s'hi duen a terme.
- La convicció que Terrassa té capacitat per a superar aquest tràngol i sortir-ne enfortida, però que aquest resultat no és inevitable sinó que depèn de les decisions que prenguem.

Desgranem una mica més aquests motius.

El discurs de Pere Navarro fou –cal reconèixer-ho– l’esperó perquè em decidís a fer aquesta conferència. No per a replicar-lo, punt per punt, sinó **per a reivindicar un esperit diferent de ciutat i de governació.**

Aquell discurs regalimava bonisme: som bons, ho fem raonablement bé i, perquè som bons i hem decidit que ho fem raonablement bé, els resultats seran inevitablement satisfactoris, encara que pugui haver-hi moments transitoris de dificultats. Aquest era l’esperit que amarrava tot el discurs, desproveït d’autocrítica i sense voluntat de penetrar en les qüestions clau, potser perquè semblen més senzilles quan et quedes a la superfície. Repasseu-lo i veureu que s’hi parla de tot, però ben bé no s’hi diu res que vagi més enllà de les generalitats.

Aquest és l’esperit del bonisme –l’hem vist i l’hem patit a altres escales. **El bonisme pot ser simpàtic, però impedeix prendre el pols real de la situació, evita que es dissenyin anticipadament les polítiques que convenen i mena a prendre mesures massa toves i massa tardanes perquè tinguin una eficàcia sòlida i ràpida.** Aquest discurs d’avui és, doncs, una reacció contra el bonisme com a principi polític.

Aquell discurs insistia en l’èxit de Terrassa, en la seva importància com a ciutat, però, a l’hora de la veritat, identificava aquesta importància amb el nombre d’habitants. Som importants perquè som molts. O perquè som més que els altres. Diguem-ho clar: aquest és un pessim argument. Sense negligir que la dimensió demogràfica és

un factor notori, **la importància de Terrassa en el context català i europeu s'ha de fonamentar principalment en altres aspectes.** A ser un motor del país –en l'àmbit econòmic i també en altres àmbits–, a exercir el lideratge en determinades qüestions, a atendre millor que ningú les necessitats i estimular millor que ningú les potencialitats dels seus veïns, de les seves empreses, de les seves entitats... Aquest discurs d'avui és, doncs, una reacció contra la idea que el creixement demogràfic és allò que atorga importància a Terrassa.

Aquell discurs apel·lava constantment al consens, però era una apel·lació buida per irreal. El consens no es construeix a base d'esmentar-lo a tort i a dret, ni tan sols a base d'anar-se a explicar davant la ciutadania. **El consens es construeix convidant les persones i les organitzacions a implicar-se en el debat de les grans qüestions locals, a escoltar-los i a ser permeables a les seves iniciatives.** El consens és cansat, exigeix esforç, dedicació i empatia. I, al mateix temps, no pot ser una excusa per a diluir les pròpies responsabilitats en l'exercici del govern, no és una via de fugida a prendre decisions compromeses. Aquest discurs d'avui, és, doncs, una reacció contra la frivolització del consens.

Per tot això dic que el discurs de Pere Navarro és un dels motius que m'han impulsat a presentar aquesta conferència.

La faig:

- Per a combatre el bonisme que transpirava.
- Per a **reivindicar la qualitat de la ciutat per davant de la quantitat d'habitants com a prioritat per a projectar Terrassa cap al futur.**
- Per a demostrar que el consens a què constantment apel·la no existeix i, en canvi, és necessari.

En definitiva, la faig per a fer una aportació diferent i, voluntàriament, més profunda sobre els reptes de la ciutat i la manera d'abordar-los. I aquí escauen els altres dos motius, els principals: la crisi econòmica i la confiança en Terrassa.

Aquells que negaven la crisi econòmica fa 8 o 9 mesos, que després la relativitzaven dient que Espanya estava en millors condicions que ningú per a resistir-s'hi, ara s'adonen que la crisi és real, és forta i que justament Espanya és un dels estats més vulnerables per no haver fet els deures durant l'època de bonança.

La crisi és global, mundial, però té repercussions locals i, per això, malgrat que sembli que està impulsada per factors que ens superen, també se li ha de fer front a escala local.

Què hi podem fer? Ara és l'hora d'explicar-ho, sense pretendre tenir solucions màgiques d'una banda, perquè explorem un camí de dificultats noves, però sense inhibir-se, perquè no estem inermes davant la situació.

Quan l'economia funciona, hi ha qui qüestiona el paper dels polítics. Ara bé, quan les coses no rutllen, tothom se'ls mira i espera que actuïn. Tenen raó a mitges: tenen raó ara, perquè només la política pot donar respostes a aquestes situacions. No la tenien, en canvi, abans, perquè aleshores també convenien polítiques que ens enfortissin econòmicament i socialment per a prevenir les crisis o per a mitigar-ne els efectes. A totes les escales; també, la local.

És l'hora, doncs, que els polítics assumeixin més que mai el rol que els correspon. I avui parlarem de com nosaltres considerem que l'Ajuntament ha d'actuar en aquesta situació.

Parlo, doncs, pel compromís, inherent a haver assumit la candidatura de CiU, de parlar quan la situació és complicada.

I ho faig des de la convicció que **Terrassa pot sortir-se'n i que pot fer-ho, a més, enfortida. Si actua, si es compromet, si se la juga...** Estic en contra de la idea que la recuperació vindrà sola, perquè els cicles econòmics són així, o per l'esforç d'altres administracions o dels ciutadans. Estic a favor, en canvi, de la idea que l'Ajuntament és un actor cabdal per ajudar la ciutat a transitar millor per aquesta dura situació i, al mateix temps, per a propiciar escenaris post-crisi que siguin més sòlids, més pròspers, més equitatius... que els anteriors.

Hi ha, doncs, una altra manera de fer Terrassa des de l'Ajuntament. Aquesta altra manera és la que convé a la ciutat, a la gent que hi viu, a la gent que hi treballa o estudia, però aquesta altra manera exigeix canvis importants: en les percepcions de la ciutat, en les prioritats municipals, en les relacions entre l'Ajuntament i la ciutadania i, **sobretot, en els valors, les actituds i les maneres de governar.**

Això és del que vull parlar avui.

Per què cal una nova visió de Terrassa?

Per què ha de canviar Terrassa? Deixeu-me fer una referència al president Obama. Serà l'única que hi faré. En el seu discurs de presa de possessió, feia la mateixa pregunta: per què han de canviar els Estats Units? La seva resposta era clara i directa: perquè el món ha canviat. Així de senzill. Si l'entorn en què et mous, si el teu marc de referència canvia, tu has de canviar o quedes fora de joc. Terrassa ha de canviar perquè el marc de referència de Terrassa ha canviat. **I l'Ajuntament ha de canviar perquè les seves polítiques responen al passat, a una mentalitat que no s'adiu amb les necessitats d'avui.**

Posaré dos exemples.

El primer ha motivat una llarga campanya del grup municipal de CiU: Terrassa fa cua. De fet, és la gent de Terrassa que fa cua. Encara que, potser arran de la nostra denúncia perseverant, s'ha notat alguna millora, el que és indubtable és que aquest aspecte no formava part de les preocupacions de l'Ajuntament. Assumien de manera natural que, si la gent ha de fer un tràmit, doncs l'ha de fer i ja està. No entenien que els tràmits no són un plaer sinó una necessitat i, sovint, una obligació i que un Ajuntament al servei de les persones n'ha de ser cons-

cient i ha de posar tots els mitjans perquè sigui ràpid, àgil i eficaç. No pas per demostrar que és l'organització més brillant del món, que ha creat una màquina ben untada, que funciona a les mil meravelles. No, res d'això, **l'Ajuntament s'ha de preocupar de les cues per respecte a la gent**, per sensibilitat pels seus problemes.

Aquest és el canvi que volem a Terrassa: l'acció municipal només té sentit si és sensible a les persones, només es justifica per la qualitat del servei a les persones.

El segon exemple és el pla d'austeritat municipal recentment aprovat. S'ha presentat com una gran cosa, però no ho és. Si jo hagués estat alcalde de Terrassa quan ha arribat la crisi, l'Ajuntament no hauria pogut aprovar un pla d'austeritat. Perquè l'austeritat consisteix a retallar despeses innecessàries, evitar el malbaratament de recursos, pensar en què s'ha de gastar bé cada euro que es gasta... I aquests són criteris que, al meu entendre, un Ajuntament hauria d'aplicar sempre, no només quan hi ha crisi. Per això, dic que, **si jo hagués estat alcalde, no s'hauria pogut fer un pla d'austeritat perquè l'Ajuntament ja seria auster d'ofici, com a principi bàsic del seu estil de governar.**

Queda clar que aquest no és el cas: s'ha gastat amb una certa alegria, sense tenir en compte que els impostos que nodreixen les arques municipals són fruit de l'esforç dels ciutadans. Es repeteix, en el fons, allò que dèiem de les cues: no es té prou respecte pel ciutadà com a sub-

jecte central de l'acció de l'Ajuntament. S'oblida que **no es governa per a una ciutat abstracta sinó per a les persones que conformen aquesta ciutat**. I, per això, els diners que aporten a l'Ajuntament s'han de gestionar amb tota la cura, amb tota l'austeritat, de què se sigui capaç. I a Terrassa no en tenim bones experiències. Obres mal fetes com les Martines, el Mercat de la Independència, la Plaça del Progrés, l'Avinguda Barcelona, l'Avinguda de les Glòries Catalanes, li costen a la ciutat més de vuit milions d'euros per tal de refer-les.

El pla d'austeritat municipal dóna més de si, però. Un centenar de pàgines, amb un munt d'iniciatives i plans d'actuació... però, hi ha alguna mesura realment nova? En realitat, no. Tot són línies d'acció que ja estava duent a terme l'Ajuntament o que deia que estava duent a terme. S'han arreplegat tots aquells papers que podien funcionar bé per a transmetre la idea que l'Ajuntament s'esforçava a lluitar contra la crisi, s'han reunit, s'han relligat amb unes cobertes comunes i se'ls ha posat aquest títol de pla d'austeritat, eficiència i innovació.

Si la crisi és una situació nova, excepcional en molts aspectes, **no és seriós d'agafar els programes de sempre i dir que ara seran eficaços en la lluita contra la crisi econòmica perquè s'han posat sota una portada que així ho diu**. Quedi clar que no critico ni la bondat ni la utilitat d'aquestes línies d'actuació. El que dic és que ja existien abans de la crisi. I que, sense negar que poden ajudar en la situació actual, no representen en absolut un plantejament d'acció nou davant una situació

nova. **Aquesta actitud que fa prevaldre el semblar per damunt del ser o del fer ha d'acabar-se**, perquè poden fer creure a la ciutadania que s'està actuant d'una manera específica davant un problema greu i no és així. I ha d'acabar-se perquè pot arribar a fer creure al mateix Ajuntament que realment està actuant i que ho té ben enfocat, de manera que s'inhibeixi de fer les coses que realment cal fer.

L'únic que ha tingut clar el govern municipal a l'hora d'afrontar la crisi ha estat incrementar els impostos i les tarifes municipals per sobre de l'IPC, fer pagar als ciutadans la incapacitat de l'Ajuntament per fer polítiques d'austeritat i eficiència.

En això, l'Ajuntament també ha de canviar. L'entorn ha canviat i ja no ens podem permetre com a societat que l'Ajuntament actüi a la lleugera en aquestes qüestions.

Vet aquí dos exemples que il·lustren el que hem de canviar: sensibilitat per la gent, austeritat com a norma permanent, menys façana i més determinació.

Recordeu aquell eslògan de CiU que deia: *Catalunya primer i, a Catalunya, primer les persones?* El que volem per a la nostra ciutat va en aquesta línia: **Volem una Terrassa que compta i que és reconeguda i volem que, a Terrassa, les persones comptin i siguin reconegudes.**

Què vol dir una Terrassa que compta i que és reconeguda?

- Vol dir que poques coses rellevants haurien de passar a Catalunya, fins i tot a l'Euroregió, sense una presència destacada de Terrassa.
- I vol dir que això ha de donar-se de forma natural, espontània, no pas per pressions polítiques o precés d'última hora.
- Això ja passa a molts àmbits propis de la societat civil i de l'empresa, perquè hi ha hagut entitats i persones que s'han esforçat per a aconseguir-ho. També ha de passar en tots aquells àmbits en què el protagonisme principal recau en l'acció pública.

I què vol dir que, a Terrassa, les persones compten i són reconegudes?

Vol dir que l'Ajuntament,

- Sap quines són les seves potencialitats.
- Sap quines són les seves voluntats.

I construeix les seves polítiques amb la finalitat d'ajudar a resoldre les necessitats i de fer reals les potencialitats i ho fa escoltant i consultant la gent. Així de senzill i així de difícil.

A Terrassa, a l'Ajuntament, **ha de canviar tot allò que limita que la ciutat compti i sigui reconeguda i tot allò que perjudica que els ciutadans comptin i siguin reconeguts.** Canviar això és el que nosaltres ens proposem i us proposem.

La nostra visió de Terrassa

Aquesta és, doncs, en síntesi, la nostra visió de la ciutat, la nostra visió de Terrassa. Sembla senzilla, però és profunda. Les coses importants s'han de poder expressar en termes senzills.

Ara bé, que sigui senzill no significa que sigui fàcil. Cal posar en joc no només les nostres capacitats sinó, sobretot, la nostra determinació. Està molt bé fer grans declaracions sobre les nostres qualitats i les nostres potencialitats, però **allò que cal en un govern és determinació per a prendre les decisions que calen.**

Que Terrassa és una gran ciutat, ja ho sabem. Ara bé, necessitem impulsar noves iniciatives perquè ho continuï essent en el futur. Com he dit abans, el món canvia, canvia molt de pressa i canvia en profunditat. Per això, tenir-hi un paper representa un esforç constant, una voluntat permanent d'estar al dia, una renúncia explícita a la comoditat d'anar fent el mateix dia rere dia. I correspon a l'Ajuntament d'exercir un rol de lideratge en aquest terreny.

Posem uns quants exemples.

Terrassa té universitat, des de fa molt temps. I té centres que s'han creat un prestigi extraordinari. Que han innovat –obrint-se a titulacions pròpies en camps novedosos o impulsant programes de postgrau que atreuen estudiants de tot el món. És, doncs, una institució de la qual ens podem sentir orgullosos. I és cert que hi fem referència sovint, però, si som sincers, reconeixem que la ciutat no glateix gaire amb la universitat. **Tenim universitat, però una ciutat universitària és una altra cosa. És una ciutat que no conviu només amb la universitat, sinó que la sent seva, que hi interactua, que l'aprofita.** És una ciutat que busca rebre l'impacte de la universitat. En aquest aspecte, Terrassa té moltes possibilitats, però s'han de pensar, s'han de treballar i, sobretot, s'han de voler.

Passa una cosa comparable, encara que no coincidint, amb la indústria. La tradició industrial de Terrassa és innegable. I brillant. La Terrassa de la primera meitat del segle XIX, amb l'efervescència de la indústria tèxtil, va donar un gran salt endavant. De fet, va crear la imatge de ciutat industrial i tèxtil que tant ens ha identificat arreu. La densitat de xemeneies de vapors en són el testimoni patrimonial, com ho és que la Generalitat, presidida per Jordi Pujol, decidís situar a la nostra ciutat el primer museu nacional fora de Barcelona i que el dediqués a la ciència i la tècnica. Si, fins i tot, tenim una avinguda dedicada a un francès que va inventar un teler! Tot això són signes no tan sols del nostre passat industrial sinó, sobretot, de la nostra identitat com a ciutat.

Encara avui comptem amb indústries i, sobretot, amb industrials, un capital humà enriquidor per a la ciutat. Tanmateix, de vegades tens la sensació que, més enllà novament de les bones paraules, l'únic interès que té l'Ajuntament per la indústria són les xemeneies en tant que patrimoni arquitectònic amb un potencial interès turístic. Creieu realment que l'Ajuntament aspira que Terrassa continuï essent eminentment una ciutat industrial? No us fa la impressió que, per a molts dirigents polítics locals, aquest apel·latiu molesta? Que això de la indústria és una activitat superada, sense prou categoria per a lluir-la? Jo sí que tinc aquesta impressió. Insisteixo: no tant pels discursos sinó per les prioritats municipals reals, per les decisions adoptades, pels recursos assignats.

Tot això ha de canviar. **La ciutat no pot definir-se amb una colla d'adjectius** –universitària, industrial, comercial, cultural...– **sinó que ha de definir-se amb una colla de polítiques** que ens permetin passar d'una ciutat amb universitat a una autèntica ciutat universitària, que ens permeti retornar d'una ciutat amb indústries a una ciutat veritablement i orgullosament industrial o d'una ciutat amb potencial comercial a un centre de referència en el comerç de qualitat a tota l'Àrea Metropolitana. No és un mer joc de paraules. Hi insisteixo: no n'hi ha prou amb dir-ho, cal fer-ho possible i, per a fer-ho possible, en primer lloc cal sentir-ho.

Per a fer real aquesta transformació, és evident que cal involucrar tothom, però l'Ajuntament ha de ser cons-

cient del seu rol de lideratge, de la seva responsabilitat a l'hora de donar impuls i de proporcionar mecanismes públics perquè aquest propòsit no sigui una entelèquia.

Això significa que:

L'equip de govern i el conjunt de l'administració local ha de promoure una colla de nous valors i de noves pautes en la seva organització i el seu funcionament. Ha de millorar la seva cultura corporativa, és a dir, la seva filosofia i el seu estil de governar en aspectes importants.

L'equip de govern ha de consensuar amb la societat civil unes bases estratègiques que els siguin comunes. L'Ajuntament pren decisions per a la ciutat, però també en prenen moltes entitats, que també són mogudes per l'interès general. I, en prenen molts privats, sovint associats. **Si es construeix un consens real, efectiu, sobre unes bases estratègiques comunes, aconseguirem que hi hagi sinèrgies entre les decisions públiques i les decisions privades.** Que l'esforç i l'impuls dels uns i dels altres, sense renunciar a la seva autonomia, multipliqui els resultats.

L'equip de govern ha de modernitzar de debò les estructures municipals per a fer-les àgils i eficaces. Per això, ha de superar uns models encara massa inspirats en la burocràcia clàssica i ha d'introduir esquemes molt més moderns, basats en la innovació administrativa, en la interacció amb la ciutadania i en l'organització en xarxa.

Posaré un exemple per a il·lustrar-ho. La incorporació de les noves tecnologies de la informació i la comunicació –les famoses TICs– no consisteix a informatitzar-ho tot per veure si podem fer la mateixa feina de manera més ràpida o més descansada. Això no és innovació. La innovació consisteix a veure si, ara que disposem de la potència de les TICs, podem repensar els circuits administratius, reinventar la forma d'administrar.

No es tracta, doncs, de veure com podem fer les mateixes coses més de pressa o amb menys esforç. Es tracta de veure com podem fer coses diferents que serveixin millor a l'objectiu de servir a la ciutadania i fer rutil·lar la ciutat.

En parlaré més al final, però vull subratllar ja aquesta idea central, que constitueix un veritable leitmotif de la reflexió que comparteixo amb vostès: **l'Ajuntament no és només una estructura administrativa, una eina de govern, també és una cultura corporativa, una forma d'entendre la ciutat i la ciutadania**. I, atesa la capacitat d'incidència de les decisions municipals, aquesta forma d'entendre la ciutat i la ciutadania acaba fent forat. Per això, és tan important que sigui correcta. I, ara, no ho és. Ara està abandonada en la rutina i en la burocràcia i la ciutat ho pateix. Hem de canviar aquesta cultura.

Sense abandonar el tema de les noves tecnologies, no deixa de ser curiós, per exemple, que Pere Navarro dediqués mitja ratlla del seu discurs a considerar el paper de les TICs a Terrassa, essent com és el president de Local-

ret, el consorci d'Ajuntaments catalans que fou creat per a promoure la cobertura i l'ús d'aquestes noves tecnologies a escala local.

No seria esperable que, donat aquest càrrec, Terrassa excel·lís en idees i projectes d'aquest àmbit? No hauria de ser Terrassa el model, el referent, pel que fa a la presència de les TICs a l'administració municipal? **No hauria de ser Terrassa un laboratori permanent d'expansió de les TICs en l'economia i la societat?**

Un altre exemple prou il·lustratiu d'aquesta displicència és **la manca d'atenció als detalls, que són els que porten qualitat de vida efectiva a les persones**, però no generen titulars de premsa ni portades espectaculars de dossiers.

Ho podem constatar en el manteniment de l'espai públic (la cura del mobiliari urbà, de les parades d'autobusos, l'estat de les voreres o dels contenidors, els semàfors espatllats, els senyals de trànsit caiguts, ...). També, en la netedat dels carrers i places. Constitueixen un bon indicador de si la ciutat funciona bé o no funciona prou bé, de si l'Ajuntament té la vocació de fer una ciutat atractiva en tots els seus detalls, per ínfims que siguin. O si, per contra, se sent temptat exclusivament per aquelles iniciatives que fan més goig i es poden lluir més.

Hi ha una clara necessitat de millora en aquest aspecte i hi ha moltes mesures que hi poden ajudar. **Des d'assignar**

a un regidor la responsabilitat de coordinar totes les àrees que incideixin en la qualitat de l'espai públic, a aprofitar el moviment del personal municipal que es desplaça habitualment per la ciutat perquè, dotats amb una agenda electrònica amb correu electrònic i GPS, puguin informar a l'instant de qualsevol defecte. Hi ha experiències semblants. Per exemple, a Sant Cugat del Vallès, han creat uns supervisors de qualitat que tenen aquesta missió.

A més a més, l'Ajuntament pot trobar una àmplia col·laboració ciutadana, especialment del moviment veïnal, el primer interessat i compromès perquè els seus barris estiguin cuidats i siguin més atractius i còmodes per als veïns.

Quin model de ciutat, doncs? Reprenem el fil d'aquesta pregunta. Quines bases estratègiques hauríem de tenir? Ja he dit que la resposta ha de ser fruit del consens polític i social. Afortunadament, Terrassa disposa d'una societat civil estructurada i dinàmica, compromesa i cabdal, insubstituïble, en moltes àrees de funcionament de la ciutat. En alguns casos notoris, amb una capacitat de repercussió que va més enllà dels nostres límits administratius, amb una incidència i un reconeixement d'abast nacional o internacional. No cal que us les descobreixi, aquestes entitats. Són prou conegudes per tots. Però és important reconèixer que les tenim i atorgar-los també un rol particular en la governança de la ciutat.

Tendim a omplir-nos la boca amb la fortalesa de la so-

cietat civil, però, en ocasions, és més retòrica que realitat. A Terrassa, no és retòrica. A Terrassa, és realitat. Una realitat que cal cuidar, també des de l'Ajuntament.

Perquè un Ajuntament no pot crear la societat civil, però sí que pot ofegar-la. Com? Ignorant-la, bandejant-la, subordinant-la, condicionant-la econòmicament... Tot això s'ha d'evitar a Terrassa. M'hi tornaré a referir més endavant.

A més a més, **la societat civil és una expressió de civisme** i, al mateix temps, un esperó del mateix civisme. La societat civil sorgeix d'una comunitat amb persones disposades a treballar per algun tipus d'interès general, que supera el seu interès particular. Sens dubte, aquest és l'esperit del civisme. I la manifestació de l'esperit del civisme és el que alimenta que les actituds cíviques es consolidin.

M'explico: el civisme no és llençar papers a les escombraries, respectar els passos zebra o ajudar les persones grans a pujar a l'autobús. El civisme és la consciència que cadascú té uns deures envers la comunitat i és la disposició a complir amb aquests deures. **El civisme és un sentiment de pertinença** i, en conseqüència, de corresponsabilització amb la marxa de la comunitat.

Lògicament, quan et sents membre actiu i solidari de la comunitat, no llences papers a terra, no aparques a les voreres tallant el pas dels vianants ni et dediques a cridar a altes hores de la nit. Aquest comportament no és

el civisme sinó l'expressió pràctica del civisme, de compromís amb el bé comú. Per això, deia que pertànyer a entitats de la societat civil és una forma destacada de demostrar civisme i d'enfortir-lo.

Repeteixo: les bases estratègiques comunes han de ser fruit del diàleg i la construcció de consens entre les administracions públiques i aquesta societat civil. Si es fa així, en sortirà reforçat tothom. Que hagi de ser així, que vulguem que sigui així, no anul·la la possibilitat que no saltres, des de CiU, exposem i defensem el que nosaltres considerem que haurien de ser els punts nuclears d'aquest enfocament estratègic.

El resumim en tres conceptes: volem una ciutat que sigui,

- Emprenedora
- Sostenible
- Cohesionada

Res de nou, oi? Doncs, sí, ben nou. Perquè les ciutats emprenedores, sostenibles i cohesionades del futur han de començar a aplicar polítiques diferents de les clàssiques. L'emprenedoria, la sostenibilitat i la cohesió dels dos pròxims decennis se sustentaran en unes polítiques i en uns paràmetres diferents dels que han prevalgut els dos últims. **Ens hem, doncs, de posar al dia. En realitat, hauríem d'estar constantment posant-nos al dia.**

Com ja ha dit algú, el ritme de la història s'ha accelerat i el canvi ja no és un trànsit entre dues situacions estables

sinó un component estructural de la nostra societat, de la nostra economia i, per tant, de la nostra capacitat de governar.

A continuació, descriuré com interpretem, des de CiU, aquests tres conceptes. Què és una ciutat emprenedora, què és una ciutat sostenible i què és una ciutat cohesionada. Ho faré per aquest ordre, però que ningú no hi vegi cap jerarquia. En la nostra visió, són tres potes inseparables. No concebem una ciutat que no es repengi en totes tres potes alhora. Si una falla, el model cau.

- No ens interessa una ciutat emprenedora que malmeti el seu medi ambient i no es preocupi perquè tothom tingui accés a la prosperitat.
- No ens interessa una ciutat verda que basi aquesta presumpta sostenibilitat en la inactivitat i en el sacrifici de la qualitat de vida.
- No ens interessa una ciutat assistencial, que li preocupi tant la igualtat de tothom que anul·li la capacitat dels individus per a tenir iniciativa pròpia o que el benestar sigui respectuós amb l'entorn.

Volem, doncs, una ciutat que sigui emprenedora, sostenible i cohesionada, simultàniament i de manera harmònica.

Una ciutat emprenedora

Volem una ciutat emprenedora. Necessitem una ciutat emprenedora. Que ho sigui ella, com a tal, i que ho sigui la seva gent, amb iniciatives individuals o col·lectives. Per tant, **una ciutat emprenedora i, alhora, una ciutat d'emprenedors**, que emprèn i que estimula els que emprenen. Són dues apostes que es complementen i es reforcen entre elles, però que també es poden contrarestar i anul·lar recíprocament.

Pot haver-hi la temptació que sigui l'Ajuntament qui vulgui exercir l'emprenedoria en determinats àmbits de manera que no deixi espai a ningú més, que vulgui imposar o bé l'exclusivitat o bé els seus criteris unilaterals. No estic parlant de casos hipotètics. Ho vam viure de manera generalitzada fa trenta anys.

Durant el franquisme, la despreocupació de les administracions per les necessitats de la gent era tal que, en molts camps, fou la iniciativa privada que va cobrir els mínims bàsics –mutualitats, fundacions, entitats religioses, cooperatives, associacions cíviques, obres socials de les caixes d'estalvi... van impulsar escoles, hospitals, centres geriàtrics, biblioteques, auditoris, jocs esportius, activitats culturals...

Amb la reinstauració de la democràcia, les institucions públiques van assumir els rols que els pertanyen i que havien negligit durant la dictadura, com garantir la prescripció dels serveis bàsics o fomentar la cultura. Tanmateix,

en la primera onada, molts governs i molts Ajuntaments es van passar de la ratlla i, a la pràctica, van expulsar la iniciativa privada d'aquest terreny. No és que menys-tinguessin la feina feta, però la contemplaven com una funció supletòria, que esdevenia innecessària un cop recuperades les institucions. Segons aquesta visió, les coses havien de tornar al seu lloc i hi havia terrenys que eren propis de les administracions públiques i prou.

Sense criticar l'enorme feina feta per les institucions públiques al llarg d'aquests trenta anys, aquest sentit de l'exclusivitat va perjudicar la iniciativa privada en aquells terrenys més propis del bé comú, de l'interès general.

A l'altra banda, també hem sentit repetir amb molta insistència, gairebé com un dogma inqüestionable, que les administracions públiques gestionen malament, que la seva intervenció en l'economia fa més mal que bé, que s'ha d'apartar del món de la cultura perquè té vocació censora... En definitiva, que els poders públics han de tenir la mínima expressió.

Ni una cosa ni l'altra ens convenen. Necessitem l'acció de les administracions i necessitem l'acció de la iniciativa privada.

Quan dic una ciutat emprenedora, doncs, em refereixo a una ciutat capaç de promoure projectes col·lectius de tota mena, en tots els terrenys. En l'econòmic, evidentment, però també en el cultural o el social. Això significa que:

- És una ciutat atenta a les tendències, capaç de detectar oportunitats i hàbil per organitzar les seves energies de cara a aprofitar-les.
- És una ciutat que ha construït les xarxes internes i externes de coneixement i de complicitat que fan fàcil la cooperació.

I quan dic una ciutat dels emprenedors, vull dir una ciutat que té emprenedors, sí, però sobretot una ciutat que valora l'emprenedoria individual o de grup i que entén i espera que l'Ajuntament posi els mitjans al seu abast per a acompanyar-la.

Tenim una estructura empresarial i una societat civil que han donat prou mostres d'estar preparades per a abordar projectes ambiciosos. D'això no ens podem queixar. El que sovint trobem a faltar és la disposició de l'actual Ajuntament per a aportar la seva part.

Posaré un exemple senzill del que vull dir: el transport públic. Tota la millora en el transport públic de la nostra ciutat es produeix per la decisió d'altres administracions, tant la nova estació de la línia de RENFE com la prolongació dels FGC per a disposar d'un servei de metro són mèrit principal d'altres administracions. És cert que els correspon de fer-ho, però, en fer-ho, delaten clarament la inacció de l'Ajuntament en l'àmbit que li correspon a ell, els autobusos urbans.

Continuem amb una xarxa i uns horaris que no s'ajusten ni a la dimensió actual de la ciutat ni a les necessitats de mobilitat obligada que han anat sorgint al llarg dels últims anys. Que se'ns digui que es prefereix esperar encara un parell o tres d'anys perquè entrin en servei les noves estacions de tren i aleshores redissenyar les línies d'autobusos respon exactament a aquesta filosofia de qui dia passa any empeny. És una frase enginyosa, però és l'antítesi de l'emprenedor. I relliga amb allò que dèiem abans de les cues i de l'austeritat: demostra una manca d'interès viu per les necessitats dels ciutadans –de les necessitats d'avui.

Estem desaprofitant l'excel·lent ubicació de Terrassa que li permetria fer de frontissa entre la Catalunya metropolitana i la Catalunya Central. Estem renunciant a exercir un lideratge generós i proactiu a la nostra mateixa comarca, apostant de veritat per un extens districte industrial que vagi més enllà de Terrassa. Si volem, tenim molt marge de maniobra en aquest marc. **Per això hem de defensar una estació potent del TGV a Sant Cugat del Vallès i prolongar la línia del Tibidabo per tal que doni la màxima capacitat a Terrassa i la seva comarca.**

Una ciutat sostenible

Volem que Terrassa sigui una ciutat sostenible. Novament, volem que ho sigui realment i no només en els eslògans i la propaganda. Per això, el primer que hem de dir és que no és possible.

Terrassa, per les seves dimensions i per la seva ubicació metropolitana, no pot subsistir amb els recursos que genera el seu propi territori. Necessàriament, ha d'importar béns i serveis de tota mena, al mateix temps que n'exporta. Vivim i volem continuar vivim en un món interrelacionat, amb intercanvis.

Per tant, **la nostra aposta per la sostenibilitat és una aposta perquè, des de Terrassa, contribuïm a la sostenibilitat general.** Això té un significat profund, molt més profund del que sembla. Vol dir que Terrassa ha de vetllar per la qualitat del seu medi ambient urbà –és clar que sí, sense cap mena de dubte–, però no n'hi ha prou. S'ha de ser conscient que la batalla per la sostenibilitat es juga a una escala superior. Per tant, si Terrassa vol contribuir realment a la sostenibilitat, ha d'implicar-se en aquest altre nivell.

La sostenibilitat és un afer global. Comprometre's amb la sostenibilitat de debò significa implicar-se activament en aquest món global.

Pensant en una Terrassa involucrada en la sostenibilitat, pensem en una Terrassa que exerceix lideratge, que es

preocupa per la qualitat de vida i el benestar dels seus ciutadans, que impulsa nous negocis i modernitza els convencionals, que genera sentiment d'autoestima i de compromís pel bé comú.

Ara bé, la sostenibilitat no pot ser mera propaganda sense contingut.

És sostenible, per cert, que la Generalitat, amb el suport de l'Ajuntament, impulsi una Àrea Residencial Estratègica a la Porta Sud de la Ciutat amb més de 900 habitatges, sense serveis garantits, quan avui hi ha 4.000 habitatges nous buits? No seria més lògic que es poguessin transformar parcialment en habitatges de protecció oficial.

Retorno un moment a la qüestió dels autobusos, perquè també ho il·lustra bé. Mentre no millorem significativament el transport públic, estarem afavorint, per necessitat, el transport privat. En conseqüència, més consum d'energia, més soroll i més contaminació. Com més potenciem indirectament el transport privat, més col·lapse provocarem a les vies principals. I el Govern municipal ha decidit que fer cues és la millor teràpia per dissuadir de l'ús del transport privat.

Una ciutat no pot proclamar la seva vocació de sostenibilitat i, al mateix temps, anar ajornant les decisions sobre un aspecte tan cabdal com aquest.

Una ciutat cohesionada

Una ciutat, tanmateix, no és un teixit empresarial, una administració municipal, una trama d'edificis amb un espai públic... Una ciutat és el conjunt de persones que hi viuen, que hi treballen, que s'hi diverteixen, que hi pateixen, que volen construir el seu futur personal i familiar alhora que se senten membres d'una comunitat que els integra alhora que els supera. Per això, no hi ha ciutat sense comunitat. **No hi ha ciutat sense sentit de pertinença a una comunitat, sense cohesió social.**

Una ciutat cohesionada és una ciutat que és capaç d'entendre el fenomen de la immigració en la seva complexitat i que està disposada a treballar-lo amb responsabilitat, amb sentit d'acollida i disposada a facilitar la integració.

Això és molt més fàcil de dir que de fer. Només cal donar una ullada a l'Europa que té una experiència més llarga que nosaltres en aquesta matèria per a constatar que no hi ha solucions fàcils ni segures.

No sorprendré ningú si reitero la filosofia de CiU en aquesta qüestió: drets i deures.

Totes les persones que viuen a Terrassa tenen la mateixa dignitat i són dipositàries d'uns drets que l'Ajuntament ha de garantir en tot allò que li correspongui. En qualsevol cas, l'Ajuntament ha de ser molt actiu en la denúncia i la prevenció de les actituds xenòfobes, que poden

produir-se en tots dos sentits.

L'Ajuntament s'ha de preocupar perquè els immigrants puguin gaudir dels serveis bàsics en condicions d'igualtat.

L'Ajuntament també ha de vetllar perquè tothom, amb independència de la seva procedència, de la seva ideologia política o de la seva religió, respecti els valors de convivència propis d'una societat democràtica i occidental: la igualtat de drets sense distinció de gènere, la laïcitat dels poders públics, la tolerància per les diverses formes de viure, l'escolarització obligatòria, la llibertat de totes les persones de pertànyer a una determinada fe i de deixar de pertànyer-hi...

I, evidentment, hem de fer –de veritat- que el català sigui la paret mestra de la construcció d'un sol poble. Ha de ser la llengua que vehicula la integració del país. Sense complexos ni renúncies.

Una societat cohesionada va més enllà de la gestió de la immigració, però he preferit de posar l'accent en aquest aspecte perquè és crucial i massa sovint hi passem de puntetes.

Algunes propostes

Com ja he indicat al començament, aquesta conferència vol aportar una reflexió sobre el moment polític de la ciutat i els canvis que ens convenen. No és la presentació d'un programa electoral. Ja hi haurà temps per a fer-ho. No obstant això, sí que il·lustraré aquest estil de governar que reclamem amb uns pocs exemples. En concret, en farem cinc, tot just cinc. Cinc que incideixen, al meu entendre, en aspectes cabdals per al present i el futur de la ciutat i que, al mateix temps, il·lustren el tipus de canvi de polítiques, de canvi polític, que propugnem.

Primera proposta: Terrassa hauria de ser la ciutat on fos més fàcil i més ràpid crear una empresa.

Una crítica coneguda al model econòmic de l'Estat espanyol és que s'hi acumulen dificultats per a crear una empresa, que la burocràcia és farragosa, que els tràmits s'alenteixen de manera exasperant i, sovint, es contrasta amb exemples d'altres països en què aquest procés és d'una simplicitat i una velocitat sorprenents.

Sempre és bo facilitar la creació d'empreses, però, en una situació de crisi extensa com l'actual, encara ho és

més. **La recuperació econòmica passa, en part, perquè hi hagi gent que s'arrisqui a crear empreses**, a transformar idees i il·lusions en realitats que funcionen. En general, a més a més, les ganexes i l'entusiasme inicials donen una empenta que convé aprofitar. Per què l'hem de malmetre amb traves administratives?

No té raó de ser i és perjudicial. Per tant, canviem-ho. **L'Ajuntament hauria de revisar tots els tràmits en què intervé per tal de suprimir els innecessaris**, per a convertir els controls a priori en controls a posteriori en tots els casos en què sigui possible, per a delimitar la demanda de documentació a l'estrictament necessària per a exercir la seva potestat administrativa, per a reduir a la mínima expressió els terminis de resposta.

Amb la implantació efectiva de les TICs –és a dir, com a eines que permeten repensar els circuits i no simplement fer més còmodes els existents, com ja he comentat anteriorment.

Amb major capacitat i coordinació del personal de l'Ajuntament, que hauria de tenir la possibilitat d'accedir a mecanismes de formació continuada sobre les matèries del seu àmbit professional.

Amb la simplificació de la burocràcia, fent que la tasca municipal es centri en la vigilància de les exigències realment rellevants, sense deixar espai per a requisits superflus i d'escassa o nul·la utilitat.

Amb el tractament individualitzat de cada projecte, sabent que és una oportunitat singular per a crear riquesa i llocs de treball.

Algú dirà, amb raó, que les competències en la matèria de l'Ajuntament són poques i que, per tant, per molt que faci, la repercussió pot ser petita, atès que els entrecans burocràtics estan a altres nivells administratius. Repeteixo: si algú diu això, tindrà raó, però voldria fer-li dues matisacions:

- En primer lloc, **qualsevol millora en la part de responsabilitat municipal és un guany**. I em nego a acceptar l'excusa que no cal esforçar-se en aquest sentit perquè els altres podrien fer molt més. Per poc que sigui, en allò que depengui de nosaltres, hauríem d'arribar, sempre, al màxim.
- En segon lloc, **perquè no tenim per què acceptar resignadament una situació que considerem nociva per als interessos de les empreses de Terrassa** i, per tant, perjudicial per a la ciutat.

Quan un Ajuntament es topa amb una barrera d'aquesta naturalesa –que les competències principals són d'altres administracions–, té dues opcions.

Pot escudar-se en la falta de competències, en les responsabilitats o les normes d'altres nivells administratius, per a plegar-se de braços, per llençar pilotes fora i, fins i tot, per a demanar resignació.

O pot dir que aquella barrera ha de caure; pot provocar un debat, pressionar les administracions competents, buscar aliances amb altres Ajuntaments i amb les organitzacions socials i batre's, en definitiva, per a provocar els canvis necessaris.

L'Ajuntament que fa això últim és un Ajuntament que sap exercir el lideratge. I, pel seu pes demogràfic, econòmic i històric, **Terrassa està en condicions d'exercir lideratges d'aquesta mena.** Només li cal un Ajuntament amb determinació, gosadia i ganes d'esforçar-se. Avui, malauradament, Terrassa no té un Ajuntament així.

Lògicament, impulsar una nova empresa no sol limitar-se a obtenir les autoritzacions pertinents. També comporta disposar de sòl a un preu raonable, de personal ben preparat i de recursos econòmics a uns costos de finançament assequibles.

Avui Terrassa disposa de sòl industrial i hauria de disposar de sostre també disponible en les àrees residencials per a activitats econòmiques que hi siguin compatibles. Què podem fer-hi? Preocupar-nos perquè sigui el millor sòl industrial possible, perquè disposa dels serveis necessaris, perquè té bona cobertura de telefonia i accés a banda ampla en condicions, perquè la circulació és àgil i té bons accessos a la xarxa viària bàsica, perquè hi ha transport públic per als treballadors... Tot això són mesures que fan guanyar competitivitat a les empreses i que marquen la qualitat del sòl d'activitats econòmiques.

Estic convençut que hi podem fer encara molt més i que ara és el moment de fer-ho. Si depengués de mi, fariem **un pla d'optimització de cadascun dels polígons industrials, que ens permetés d'identificar, quantificar, pressupostar i calendaritzar les accions necessàries per a elevar la seva qualitat fins al màxim.**

I, amb caràcter general i tenint present que, ben aviat, el Quart Cinturó estarà operatiu per a connectar-nos des del nord i l'oest amb la xarxa general, s'haurien d'aplicar les mesures oportunes en la vialitat pròpia per a aprofitar-ho, descongestionar diversos nuclis de Terrassa –especialment el centre– i donar agilitat al moviment de persones i mercaderies. **En aquest punt, ha de ser prioritària l'eliminació de colls d'ampolla a l'Avinguda del Vallès.**

Es tracta, en definitiva, de tenir objectius clars, definits, i d'adquirir compromisos clars, definits.

L'ensenyament té prou nivell a la nostra ciutat per a poder furnir de treballadors qualificats. Ara bé, no sempre surten les fornades en aquelles especialitats que convenen, és a dir, que hi ha possibilitat de contractació de personal.

Qui sap quines són les necessitats? Els empresaris, els que poden contractar. En conseqüència, és convenient de tenir molt present les seves recomanacions a aquest respecte.

L'Ajuntament pot jugar un paper determinant a l'hora de fer aflorar aquestes necessitats i de propiciar el diàleg al respecte entre les empreses i els centres de formació, especialment universitària i professional. També pot fer campanyes de divulgació sobre les oportunitats laborals de futur a Terrassa.

Pel que fa al finançament, el marge de maniobra municipal és escàs, però tampoc aquí és tolerable arronsar-se d'espatlles. Més enllà de les petites accions que es puguin fer en la política fiscal del mateix Ajuntament, si jo fos alcalde, estimularia que els tècnics busquesin solucions originals, que escrutessin i valoressin l'oportunitat d'incorporar iniciatives que s'hagin emprès a altres municipis, que els empresaris suggerissin iniciatives que trobessin útils... I aniria a veure als directius de les entitats financeres per a buscar solucions pràctiques i eficaces amb ells. No només per a les empreses noves sinó per a totes les que treballen bé, però poden necessitar recursos per a superar mals tràngols o per a fer noves inversions.

Em preocuparia, per exemple, de trobar **un mecanisme perquè s'accelerés el pagament de les empreses que prestin serveis a l'Ajuntament** i que, en tot cas, anés a càrrec d'aquests el cost de finançament dels retards.

No pot ser que, especialment en una situació de crisi, siguin les empreses i els autònoms que estiguin finançant indirectament els Ajuntaments per causa d'aquests exagerats retards en el pagament de les factures que li cursen.

Vet aquí, doncs, que, amb voluntat i determinació, hi ha un marge prou ampli per a prendre la iniciativa.

Segona proposta: s'ha de notar que la lluita contra l'atur és la prioritat de les prioritats.

Cada dia hi ha un grapat de famílies de Terrassa en què algun dels seus membres es queda sense feina. I molts altres pateixen per si els arribarà aquest mal pas en breu. Això és un drama i no podem posar-nos una cuirassa que ens hi torni insensibles.

D'aquí cinc o sis mesos, s'acabarà el curs 2008-09 i hi haurà una nova fornada de joves que hauran conclòs els seus estudis i que probablement no tindran l'oportunitat de trobar la seva primera feina.

Hi ha gent que ha d'acollir-se a fórmules de prejubilació o de jubilació anticipada quan encara se sent amb forces de treballar, de ser útil a la societat.

La crisi real és aquesta. No és el titular diari sobre l'evolució de l'Ibex, sobre les previsions de variació del PIB o sobre l'índex de confiança industrial. **La crisi són les persones que es queden sense feina i que han de començar a preocupar-se de com pagar la hipoteca, sostenir els fills en edat escolar o arribar a final de mes.**

La crisi no són estadístiques. La crisi són cares, noms

i cognoms. La crisi són estats d'ànim. Què deu sentir aquell treballador que ha anat durant anys i anys a la feina, essent puntual i complidor, sense motiu de crítica i, ara, sense haver fet altra cosa que treballar dur i bé, l'envien cap a casa perquè la seva empresa és víctima de la retracció del consum i la restricció del crèdit?

Si els polítics i les institucions no som capaços de posar cara a la crisi, tindrem una actuació massa tècnica, massa freda. Ara no ho necessitem això. Ara necessitem sentir l'alè d'aquells que confien en nosaltres per a guiar la ciutat, el país, per aquest camí tan difícil i ho hem de fer amb la pretensió que no quedi enrere ningú que posi esforç i ganes per a tirar endavant.

Si l'Ajuntament no pot trobar feina per a tothom, que no pot, com a mínim pot fer costat a tothom qui ho vulgui, amb assessorament, amb orientació, amb escalf humà. Amb aquest propòsit i amb aquesta actitud, es poden prendre diverses iniciatives.

L'Ajuntament pot impulsar un veritable servei d'ocupació, una oficina d'enllaç entre les necessitats que van sorgint a les empreses i les demandes existents. No pas un servei passiu, com Foment, desbordat per l'actual context de crisi.

Algú dirà que això és una tasca pròpia del Servei d'Ocupació de Catalunya. Sí, però no la fa. El Servei d'Ocupació de Catalunya, segons un estudi recent, té menys ofertes de llocs de treball que la secció d'anuncis

classificats de La Vanguardia. Així no es resolen uns problemes que generen tanta ansietat a la gent que els pateix. Per això, defensem que l'Ajuntament faci aquesta feina supletòria mentre sigui necessari.

Igualment, creiem que l'Ajuntament hauria de ser capaç de tenir un bon servei d'orientació per a les famílies amb dificultats, per a ajudar-los a saber què poden fer en una situació precària.

Ho he dit abans: una ciutat és, primer que res, una comunitat. Els llaços comunitaris es posen a prova en situacions crítiques. Ara és hora de demostrar que hi són i que són sòlids, i l'Ajuntament ha de potenciar els seus.

De la combinació d'aquestes dues línies d'acció –empresa i ocupació– i de la filosofia de governació que he anat desglossant en aquesta intervenció, **sembla raonable la constitució d'un gabinet de crisi.**

No pas un gabinet d'estil clàssic, sinó un grup estable format per representants de les empreses, dels sindicats, de les organitzacions del tercer sector, dels partits polítics... que permeti intercanviar informació, valorar la situació, idear propostes, impulsar iniciatives i generar confiança.

Al capdavant, la pitjor faceta d'una crisi és la crisi de confiança (en un mateix, en el futur, en la societat, en les institucions...), perquè és la manca de confiança el que fa aprofundir els mals i en dificulta la recuperació.

Per això, necessitem reunir i travar allò que abans en dèiem les forces vives per a mirar de fer remuntar la confiança de la nostra societat.

Tercera proposta: l'Ajuntament de Terrassa s'ha de proposar d'arribar a l'emissió zero en les activitats municipals.

Sí, parlo de canvi climàtic. La crisi és forta, però no justifica que abandonem la prioritat de mitigar el canvi climàtic. Per diversos motius:

- En primer lloc, perquè part de les causes de la crisi són les mateixes causes del canvi climàtic.
- En segon lloc, perquè part de les solucions al canvi climàtic són solucions a la crisi.

No entraré ara a detallar-ho, però hi ha arguments prou sòlids per a assumir aquest doble principi. Per això, em sembla intel·ligent que un Ajuntament que vulgui ser emprenedor i vulgui exercir lideratge adopti un veritable compromís en aquest terreny.

Més enllà de fer estratègies de canvi climàtic, que tenen la seva utilitat, crec que el nostre Ajuntament ha de fer un pas endavant, ha de predicar amb l'exemple i, per tant, hauria d'assumir un objectiu clar, nítid i agosarat respecte de la seva pròpia actuació.

- Es pot incrementar l'eficiència energètica dels edificis municipals? Sí, es pot.
- Es pot renovar l'enllumenat públic perquè utilitzi les millors tecnologies disponibles? Sí, es pot.
- Es pot garantir que el transport públic i tots els vehicles de l'Ajuntament s'alimentin de biocombustibles o d'altres energies de baixa emissió? Sí, es pot.
- Es pot garantir que hi hagi un major aprofitament de l'energia solar a les instal·lacions i a l'espai públic? Sí, es pot.

És car? Depèn de com ho calculis. Si ens fixem exclusivament en la inversió inicial, la resposta és sí. En canvi, si calculem els costos d'operació, els estalvis permeten recuperar la inversió en pocs anys. No són supòsits: ja hi ha prou experiències demostratives en aquest sentit.

Un Ajuntament de la dimensió de Terrassa que sigui capaç de tenir èxit en un propòsit d'aquest estil no només farà una contribució a les seves arquitectures, no només s'haurà modernitzat i haurà incorporat tecnologies avançades, no només haurà contribuït a fer més sostenible el planeta sinó que s'haurà situat en la primera divisió d'una lliga mundial.

Si els nostres equips d'hòquei poden passejar pel món el nom de Terrassa per l'excel·lència del seu joc, per què

no pot fer-ho l'Ajuntament amb una iniciativa d'aquest estil. Ja sé que hi ha molts que diuen que volen fer-ho, jo proposo una altra cosa: fer-ho.

Quarta proposta: hem de ser actius en l'atenció a la dependència.

En la legislatura passada, es va aprovar la llei de la dependència. El grup parlamentari de CiU va votar-hi en contra. Potser l'aspecte que més ha transcendit d'aquesta posició és que la llei vulnerava les competències de la Generalitat. I és cert. I fou especialment greu perquè acabava d'entrar en vigor el nou Estatut i era molt mal auguri que de seguida es produís aquesta agressió. En realitat, però, el problema principal de la llei era que es tractava d'una llei del més pur estil Zapatero: primer es generen moltes expectatives i, en acabat, només se satisfan a mitges.

Ara bé, si la llei de dependència ha tingut una virtut, ha estat posar davant l'opinió pública les necessitats d'un sector molt important de la nostra societat –i la importància no és merament numèrica–, que, massa sovint, ens passava desapercebut. És cert que això, a Catalunya, no es donava tant, perquè els Governos Pujol ja havien atorgat una gran prioritat a aquestes persones, per bé que amb les limitacions pròpies d'un finançament insuficient.

En qualsevol cas, les necessitats de les persones de-

pendents continuen essent moltes i prioritàries. I qui està més a prop d'aquestes persones i les seves necessitats són els Ajuntaments. Si volem que Terrassa sigui una comunitat, una ciutat cohesionada, les persones dependents han d'estar al capdamunt de la nostra llista de prioritats.

Aquesta és una política, d'altra banda, que integra moltes altres polítiques que mostren la cara més humana i, per tant, la més autèntica de l'Ajuntament.

Té a veure amb les polítiques de família, perquè, al nostre entendre, són les famílies el principal vehicle per a atendre les persones dependents.

Té a veure amb la política d'habitatge, perquè s'han de preveure pisos adaptats a les necessitats d'aquestes persones, tant amb la provisió d'habitatge públic de caràcter dotacional com amb línies de suport a la rehabilitació.

Té a veure amb la política d'igualtat de gènere, perquè tradicionalment l'atenció dels dependents ha recaigut de manera desproporcionada en la dona.

Té a veure amb les polítiques de mobilitat i d'accessibilitat, per a promoure solucions satisfactòries perquè les persones dependents no vegin agreujada la seva situació per un espai públic més hostil del compte.

Té a veure amb la política d'immigració, perquè molts

cuidadors són immigrants i, per tant, aquesta és una via d'integració especialment eficaç.

En conseqüència, és convenient que l'Ajuntament es reorganitzi i posi millors i majors capacitats per a aconseguir que cap persona dependent que resideixi a Terrassa se senti abandonada o ignorada.

Cinquena proposta: de la mateixa manera que Terrassa va saber aprofitar la Revolució Industrial, ha de saber aprofitar la Revolució de la societat del coneixement.

Per a aconseguir-ho es necessiten tres components: infraestructures, talent i finançament.

En el terreny en què l'Ajuntament pot fer més feina és, lògicament, el de les infraestructures. Volem que hi hagi cobertura total, que la banda ampla arribi a tot arreu amb la qualitat i la velocitat òptimes. Encara que exigeix dedicació, té un horitzó clar; fins i tot, una ruta relativament senzilla de preveure.

Ara bé, em sembla que les oportunitats estan en els altres dos aspectes: en el talent i en el finançament. La societat del coneixement necessita les infraestructures físiques –la fibra òptica, l'ADSL, la cobertura de telefonia mòbil...–, però tot això és tan sols una eina, que ha de posar-se al servei de la creativitat, de la innovació i de la producció. Per això, un municipi que vulgui fer la Revolució del Coneixement ha de buscar la manera d'atreure

i promoure el talent.

Per què no pot tenir l'Ajuntament de Terrassa una Oficina de Promoció del Talent? Per què no pot crear línies de suport, de comú acord amb entitats financeres, perquè els joves que tinguin idees brillants puguin rebre una empenta inicial?

Per què no podem atreure talent de fora i que Terrassa entri dins la categoria de les ciutats creatives, en la línia descrita ja fa uns quants anys?

En aquest àmbit, un factor determinant és el que s'anomena el "poder del lloc", la capacitat d'atracció de cada indret per la seva posició, per la seva connectivitat, pels seus serveis, per la seva qualitat de vida... En això, sí que podem treballar com a Ajuntament. Hem de ser capaços d'identificar totes aquelles condicions que atreuen el talent –és a dir, que atreuen les persones amb talent– i posar-les en joc.

Ja he dit que no pretenia presentar un programa de govern, sinó mostrar que hi ha la possibilitat de fer front a grans reptes amb fe i amb noves idees. Aquí n'he indicat algunes que trobo especialment rellevants.

Estil de govern, una eina per a transformar

Ara bé, més enllà d'aquestes propostes, **allò que és fonamental són les maneres de fer política**, les maneres de governar, les eines diguem-ne mentals amb què un polític aborda la seva acció. En aquest sentit, hi ha quatre aspectes que considero que són clau, que són gairebé una professió de fe:

- **Creure en el pacte.**

La política és un joc de majories i minories, però això no està renyit amb la construcció de consens, especialment en aquelles qüestions que marquen orientacions de futur i que convenen mantenir-se estables amb independència de les majories-minories. **Creure en el pacte vol dir buscar el pacte i creure en el pacte vol dir respectar el pacte.**

- **Exercir el lideratge.**

Liderar no és, simplement, estar al davant per raó del càrrec que s'ha obtingut. Els lideratges tenen poc a veure amb el càrrec. De fet, hi ha líders socials que no tenen cap càrrec rellevant, però marquen, en canvi, tendència. Dit això, ser líder amb un càrrec tan important com

l'alcaldia de Terrassa pot generar extraordinàries oportunitats de contribuir al bé comú, a la convivència i a la prosperitat. **El lideratge pot ser una habilitat, però sobretot és una actitud i un tremp moral.**

- **Innovar en política.**

La política està al servei d'unes societats canviants. De fet, **la política ha de ser impulsora del canvi, una palanca de transformació d'aquestes societats.** No només en els aspectes més materials sinó també en els de governació i d'interrelació. Per tant, els dirigents polítics han d'estar oberts i, de fet, estimular la innovació en les formes de governar i d'actuar per tal que les societats canviïn i prosperin en ser capaces d'atendre millor les necessitats de la gent i de fer front als reptes que van sorgint.

- **Participar en el món.**

Avui, el nostre món ha de ser el món, però no pas per a ser-hi espectadors sinó actors. **No hem de voler ser-hi seguidors sinó motors.** Avui, la millor manera de defensar el propi lloc és renunciant a un localisme limitador i fent tots els possibles per a ser present al món, amb singularitat i identitat pròpies.

Aquests quatre propòsits són la síntesi de l'estil que convé a una ciutat moderna i dinàmica, que sigui capaç de fer possibles, palpables, els ideals d'emprenedoria, sostenibilitat i cohesió a què al·ludia abans. Aquests

quatre propòsits són definidors de l'estil de govern que nosaltres voldríem i sabríem aplicar.

Així doncs, un govern municipal de CiU s'entestaria a impregnar la seva acció d'aquests quatre criteris per tal que fos eficaç, tingués resultats útils i contribuís al progrés real de la ciutat.

Fer d'alcalde, fer política

No sóc només el cap de llista d'una formació política a les eleccions municipals. També sóc militant d'un partit i membre d'una federació. I, per això, la meva manera d'entendre la política està inscrita en la filosofia de CDC i de CiU. Ara no la descriuré perquè no toca, perquè és prou coneguda. Tanmateix, sí que voldria posar l'accent en un punt: la nostra manera d'entendre el fet polític, la nostra manera d'abordar la governança, no es basa en l'aprofundiment de dicotomies sinó en la seva transformació en aliances:

- **Estat i mercat.**

Crec que l'Estat, el poder públic, té una funció cabdal per al bon funcionament d'una societat, establint i vigilants les regles de joc i promovent la igualtat d'oportunitats.

Crec que el mercat, la iniciativa privada, és la que aporta progrés i prosperitat i dóna possibilitats a les persones perquè explotin les seves potencialitats, busquin els seus horitzons i construeixin les seves ambicions.

Per tant, **vull un Estat fort però amb una esfera delimitada d'actuació i vull un mercat lliure però amb**

unes regles de joc clares i equitatives.

- **Persones i comunitat.**

Crec que les persones tenen uns drets individuals que han de ser defensats sense defalliment. Els drets de cadascú, òbviament, se sustenten en els deures de tots els altres.

Crec que la plenitud de les persones només s'assoleix en la comunitat, quan expressen la seva faceta social. I, per tant, també existeixen i han de ser defensats els drets col·lectius.

Per tant, vull una comunitat amb persones conscients alhora de la seva individualitat i de la seva socialitat i que, en conseqüència, vetllen tant pels drets individuals com col·lectius i que assumeixen els seus deures envers les altres persones individualment considerades i envers la comunitat com a conjunt.

- **Consens i autoritat.**

Crec que les societats capaces de construir un consens sòlid sobre les qüestions bàsiques són societats més cohesionades i més pròsperes i, per tant, sostinc l'obligació dels governants de construir el consens polític i social.

Crec en l'exercici d'un càrrec et dota d'una responsabilitat que has d'aplicar amb rigor i amb determinació, és a dir, amb autoritat.

Per tant, **vull un Ajuntament que fomenti el diàleg i la participació, que deliberi amb la societat els objectius i les línies d'acció, i que ho faci amb el clar propòsit de fonamentar millor les decisions que es prenen, perquè s'assumeix l'autoritat que atorga la legitimitat democràtica per a prendre-les sense demores ni excuses injustificades.**

- **Paraules i fets.**

Crec en les paraules enteses com els principis en què se sustenta la pròpia acció i enteses com els ideals que impulsen aquesta acció. Per tant, crec en les paraules com a instrument per a aglutinar voluntats al voltant d'un projecte compartit.

Crec en els fets com a demostració constatable que s'ocupen uns càrrecs amb vocació de servei a la comunitat, que es gestionen uns impostos amb rectitud i rigor, que s'apliquen uns plans amb la voluntat de transformar realment la ciutat a fi de bé.

Per tant, **vull una política que se sostingui al mateix temps en un discurs d'ideals a què pugui adherir-s'hi molta i molta gent i en una acció compromesa, esforçada i agosarada per a dur-los a la pràctica.**

Per a mi, doncs, no hi ha dicotomies sobre aquestes grans qüestions. No constitueixen un dilema. Són cares d'una mateixa moneda. Poden semblar contraposades, però sense una d'elles, la moneda no pot existir.

Té algun sentit que comentí tot això en un discurs sobre la ciutat de Terrassa? I tant que sí. De fet, és el que dóna sentit a tot el que us he exposat.

No es pot governar un Ajuntament amb un esperit apolític, afirmant que l'únic que compta és la gestió. Encara que dir-ho pugui ser popular, practicar-ho pot fer caure en tres paranyes:

- La pèrdua d'ànima de l'Ajuntament, engolida per una burocratització insensible a les necessitats dels ciutadans i per una rutinàrització esterilitzant.
- El convenciment que només hi ha una manera de fer les coses, que no hi ha alternativa a les pròpies decisions, que es fa l'únic que es pot fer i que, per tant, totes les crítiques són inapropiades i no cal ni escoltar-les.
- La indiferència davant la rendició de comptes, davant la necessitat de justificar les pròpies accions, no només pels seus resultats sinó també per les seves motivacions i, en conseqüència, la substitució d'aquesta rendició per la mera propaganda.

Si volem una ciutat que realment funcioni, l'alcalde de Terrassa i el seu equip han de tenir conviccions profundes, aquestes han de ser conegudes i han d'infondre la seva actuació. Per això, he cregut convenient d'exposar avui les meves.

I, per això, tampoc no vull passar de puntetes per la meva condició de nacionalista. Treballar per Terrassa és, sens dubte, un propòsit encomiable, capaç d'omplir les aspiracions de qualsevol. Ara bé, treballar per Terrassa estant convençut que, d'aquesta manera, també contribueixes a construir Catalunya encara li dóna molt més sentit, molt més compromís i molta més fortalesa. En el meu cas, tots dos aspectes són indissolubles.

Estimo Catalunya i, per això, estimo Terrassa, perquè **Catalunya no és una abstracció sinó que es concreta en cadascuna de les seves ciutats i de la gent que hi viu, hi treballa i hi té il·lusions i esperances.**

Aspiro a un país ric i ple i, per això, estic disposat a treballar perquè Terrassa sigui rica i plena i, al mateix temps, se senti solidària amb la resta del país perquè tot ell ho pugui ser.

Reclamo que Catalunya pugui exercir els seus drets nacionals i, per això, vull garantir que la gent de Terrassa pugui exercir els seus drets individuals i col·lectius, perquè els uns i els altres són indestriables.

Acabo. Dins de poc més de dos anys, hi haurà eleccions municipals. Hi hauré de fer discursos per a convèncer la gent que ens voti. M'agradaria que m'ho posessin difícil, que no pogués repetir els continguts d'aquesta conferència. Perquè això significaria que no s'hauran perdut els dos pròxims anys per a fer els canvis que calen a la nostra ciutat. **Tinc l'esperança –probablement ingènua– i tinc el desig, un desig intens, que l'actual equip de govern rectifiqui, s'adoni de la seva inoperància en les qüestions essencials, s'espolsi la comoditat d'administrar rutinàriament i comenci a actuar en les línies que he exposat. Si ho fan, tindran la nostra cooperació més decidida.**

Sempre és un bon moment per a sumar. Hi ha moments en què, a més a més, és necessari. Ara ens trobem en un d'ells. Ara és l'hora de sumar i la nostra mà està permanentment estesa per a fer-ho possible. Que quedi clar: sumar no vol dir una adhesió cega sinó una determinació a parlar, discutir, confrontar idees tant com calgui per a conformar unes polítiques que puguin reunir la majoria dels terrassencs al seu voltant. Repeteixo, per a això, ens trobaran sempre disposats i amb ganes.

Terrassa s'ho mereix.

Josep Rull i Andreu
Portaveu del Grup Municipal de CiU

Terrassa, 11 de febrer de 2009

